

Året Var

DHF:s FÖRTECKNING ÖVER ÅRTAL I DALARÖS HISTORIA har tagits fram med hjälp av uppgifter tagna ur litteratur som berör Dalarö, sökning via Internet och med hjälp av boende på Dalarö.

**Detta är en fördjupning
av händelsen år**

se nästa sida

1435.

Kung Erik af Pommern förlorar sitt största krigsfartyg invid Dalarö. Han var 1396–1439 (med två avbrott) kung av Sverige.

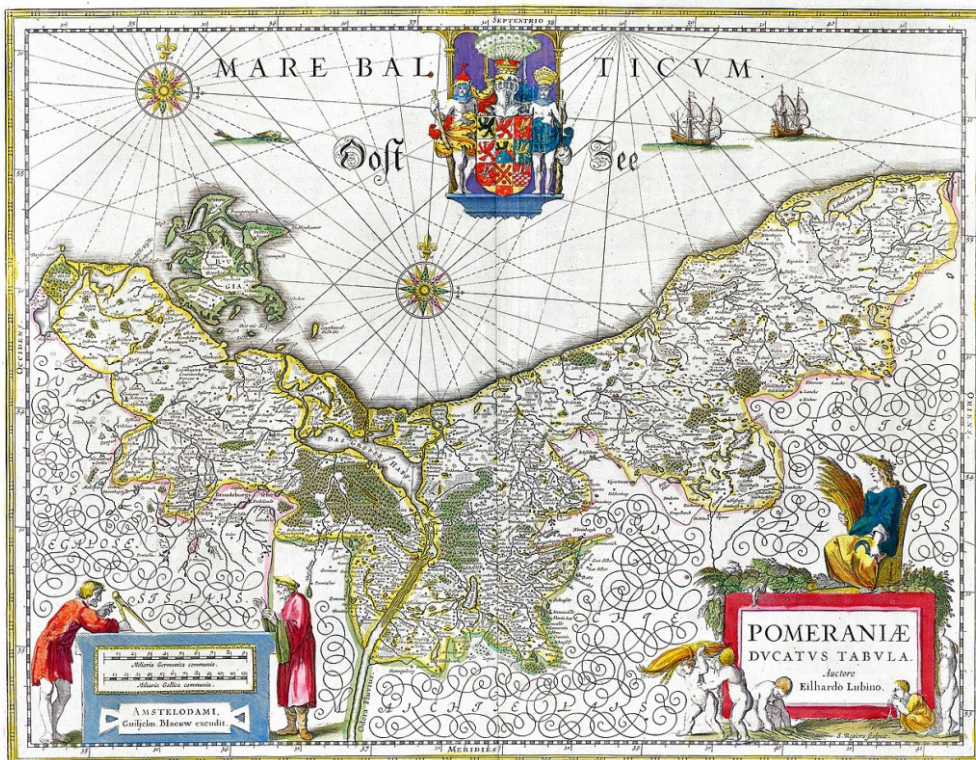
Kung Erik, som brukar kallas Erik av Pommern eller (ibland, något anakronistiskt) Erik XIII, var som bekant unionskung av Sverige, Norge och Danmark i flera decennier. Sedan han störtats från alla tre troner fortsatte han att regera över Gotland, närmast som sjörövarhövding. Men härskade han aldrig i själva Pommern?

Jo, det gjorde han. Sedan han lämnat över Visborg på Gotland till den danske kungen Kristian I:s män år 1449 färdades Erik till sitt hertigdöme Pommern-Stolp vid den nordtyska kusten. Som landsherre i detta lilla rike fortsatte han att spela en viss, om än rumsligt begränsad, roll i Östersjöpolitiken ända till sin död. Erik förefaller aldrig slutgiltigt ha gett upp planerna på att få tillbaka åtminstone Norges krona; normännen hade så sent som 1448–1449 umgåtts med planer på att för andra gången hylla honom som monark.

Eriks residens under de sista åren var slottet i Rügenwalde (nuvarande Darłowo) några mil väster om Stolp, där han vårdade sig om den döde släktingen (och förre hertigen) Bogislavs döttrar och upprätthöll regeringen i samråd med dennes änka, den polska prinsessan Maria av Masovien. En av döttrarna, Sofia, bortgiftes 1451 med grannhertigen Erik II av Pommern-Wolgast, som av exkung Erik utsetts till arvtagare och som i sinom tid också ärvde hans besittningar.

Som exempel på exkungens storpolitiska intrigerande under tiden i Pommern kan nämnas hans aktioner när en annan nordisk exkung, Karl Knutsson, år 1457 gick i landsflykt till Danzig. När det gick upp för Erik att hans gamle svenske fiende befann sig inte särskilt långt från honom själv sände han en protest till hansestadens rådsherrar. Erik uttryckte sin ilska över Danzigs enligt honom obegripliga gästfrihet mot den usle förrädare som han själv för länge sedan varit dum nog att göra till marsk. Till svar fick Erik höra att Karl erhållit fri lejd i Danzig för sig och sin egendom. Den bitre pomraren underrättade den 28 mars Tyska ordens högmästare om saken och försatte inte tillfället att spy hatisk galla över sin fiende. Efter ett decennium av regering i Pommern avled Erik på våren 1459, 77 eller 78 år gammal. Han begravdes i en sarkofag i Rügenwaldes stadskyrka.

Text ur SvD / Dick Harrison.

Erik av Pommern.
Nationalmuseum.

Karta över Pommern.